

overflødig. Den mest praktiske Maade at opnaa dette paa, er efter Udvalgets Mening at fastsætte en vis Størrelse, under hvilken visse bestemte Fiskearter ikke maa være Gjenstand for Kjøb og Salg, og under hvilken deres Fangst derfor heller ikke vil kunne blive Gjenstand for nogen særlig Industri. Det opstilles derimod, saaledes som § 67 er affattet, ikke som nogen strafbar Handling at fange de umodne Fisk, hvilket kan ske ganske uforsettlig fra Fiskerens Side, og naar Fangsten først er fket, nytter det i Reglen ikke, at Fisken sættes i Frihed igjen, idet den allerede vil have lidt for meget til at kunne leve. Det synes da vel haardt at ville nægte Fiskeren Tilladelse til at disponere over den, som han kan bedst, efter som selv umoden Fisk, tilberedt paa passende Maade, ofte kan afgive brugbar Føde; men naar det saaledes staar ham aabent at amende den til Aagn — ja endog at sælge den til dette Brug — og at bruge den i sin egen Husboldning til Føde for Mennesker eller Dyr eller til Gjødning, vil man ikke finde et Forbud mod at drive Handel med slige Fisk for strengt; et saadant er aldeles nødvendigt for at hemme de store Misbrug, der have vist sig andre Steder, og som heller ikke ere ubekjendte hos os, hvor man f. Ex. har klaget over, at Fiskeyngelen paa fine Steder fanges for at sælges kurvevis for en ringe Pris til Guanofabrikterne. Der er naturligvis ingen Nytte i, at en enkelt Undermaalsfisk kommer paa Markedet og gaar med i Kjøbet, og en enkelt Forseelse af denne Art vil selvfølgelig aldrig blive gjort til Gjenstand for Paatale til Dom. Det, hvorom det gjælder, er at hindre, at der udvikler sig en Trafik eller Industri beregnet paa Yngelens Fangst og Udelæggelse. Forbudet, der er anbefalet af Kontrollør Andersen ved Limfjordsfiskeriet, bør omfatte ikke alene virkelig Yngel og umodne Fiske af de vigtigste Arter, men tillige al anden Smaafisk, fordi denne udgjør en saa vigtig Del af de større Fiskes Føde, og dens massevisse Fangst derfor kan forvolde Fiskeriet i det Hele et stort indirekte Tab, der ikke staar i Forhold til den ringe Fordel, Fangsten kan yde Fiskeren; hertil kommer endnu, at uden denne Udvidelse vilde Forbudet let kunne eluderes under det falske Foregivende, at det var særegne smaa Fiskearter, og ikke Unger af de større, der faldedes. Den til Fiskeriet nødvendige Fangst af Smaafisk til Aagn rammes, som ansøgt, ikke af Forbudet, hvis Betydning maaste overhovedet mest maa søges i den moralste, opdragende Indflydelse, det vil have ved paa en indtrængende Maade at foreholde og tilholde Fiskerne at omgaas saa sparsomt som muligt med det, hvorpaa Fiskeriets Fremtid beroer. — Udstiftning af Grænsen for, hvad der skal regnes for Yngel og hvad ikke, bør ikke være overladt til Administrationens eller Kontrollens omstiftelige Skjøn. Det vil i denne Henseende være godt at erindre, at et ministerielt Tilhold til Limfjords-Kontrolløren om ikke at være for nøjeregnende i denne Henseende har ført til, at Limfjordslovgivningens meget fornuftige Bestemmelser for at forebygge Fangst af Fiskeyngel ere bleve et dødt Bogstav, se Udv. Prot., Bil. III, S. 10. Man kunde ved Udstiftningen af denne Grænde gaa ud fra, at, saasnart Fisken er avelbygtig, vil den altid være fiktet til Menneskeføde; men dels vilde det i Praxis være vanskeligt at anvende denne Regel, dels kan man ikke vende Sætningen om, idet der er adskillige Fiskearter, hvis Fangst paa et noget tidligere Udviklingsstrin er saa godt som uundgaelig og ikke kan eller bør forbydes. Man har tidligere tænkt paa at anvende den mindste Massevidde af det til den enkelte Arts Fangst ved Hildning normerede Garn som Middel til at afgjøre, om den fangne Fisk var af tilladelig Størrelse eller ikke, saaledes at kun den Fisk, der ikke kunde gaa igjennem Maskerne, var salgbar; men Anvendelsen af denne Regel vil i Praxis være temmelig omstændelig og i adskillige Tilfælde, hvor ingen Maskestørrelse er normeret, umulig. Der staar da ingen anden Vej tilbage end at fastsætte et vist Længdemaal for de enkelte Arter, saaledes at den Fisk, der ikke holder dette Maal, ikke maa sælges eller kjøbes, uden i de Undtagelsestilfælde, Paragrafen nævner. Det kan naturligvis være Lowl underkastet, om Ansættelsen i § 67 rammer det absolut Rigtige, thi dette vil tilsidt bero paa et Skjøn; Udvalget nærer imidlertid det Haab at være kommet det temmelig nær, men vil dog tilføje den Bemærkning, at der formentlig ikke ligger stor Vægt paa, om Maalet er $\frac{1}{2}$ Tomme over eller under, og at det er forholdsvis nok saa vigtigt, at Maalbestemmelserne ere faa, simple og lette at huske. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om Fortegnelsen burde udvides til endnu nogle flere Fiskearter, navnlig Hornfisk, Silb, Makrel, men man har dog troet for deres Bekommende at kunne lade sig nøje med det almindelige Forbud mod Salg af Smaafisk under 3 Tommer. — Da Østersfiskeriet ikke er frit, er der ingen Trang til en tilsvarende Bestemmelse for Østersen; for Summeren er den allerede givet i § 11, som i det Væsentlige kun gjentager en allerede nu gjældende Lovbestemmelse.

§ 68. Den heri indeholdte Bestemmelse, der tilsigter at gjøre Forfkrifterne om Fredning af de paagjældende Fisk mere virksomme, trænger formentlig ikke til nærmere Begrundelse, ialfald naar henses til de ved §§ 49 og 58 gjorte Bemærkninger. En lignende Bestemmelse findes optagen i det af Regjeringen Sælands Althing i 1873 forelagte Udkast til Forordning om Fredning af Læg § 7, se Min. Tid. for 1873, B S. 401.